บทความวิชาการ & บทความวิจัย

ARTICLE & RESEARCH

จุดเชื่อมโยง 3 ประการของจอห์น โคลเทรน ที่สัมพันธ์กับระบบโคลเทรนเชนจ์

The 3 Connections of John Coltrane and Coltrane's Changes

เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร[1]

บทคัดย่อ

บทความเรื่อง “จุดเชื่อมโยง 3 ประการของจอห์น โคลเทรน ที่สัมพันธ์กับระบบโคลเทรน-เชนจ์” เป็นบทความที่แสดงให้เห็นถึงการนำระบบโคลเทรนเชนจ์ไปประยุกต์ในมิติอื่นๆ ทางดนตรีแจ๊สของจอห์น โคลเทรน ซึ่งได้แก่ ด้านบทประพันธ์เพลง ด้านการเรียบเรียงเสียงประสานใหม่ และด้านการอิมโพรไวส์ จากจุดเชื่อมโยง 3 ประการ เป็นกระบวนการพัฒนาแนวทางของจอห์น โคลเทรน ส่งผลให้เขาโดดเด่นมีเอกลักษณ์ อิทธิพลจากจุดเชื่อมโยงนี้เปรียบเหมือนทรัพย์สมบัติอันมีค่าที่เขาได้ทิ้งไว้ให้แด่นักดนตรีแจ๊สรุ่นหลัง

คำสำคัญ: โคลเทรนเชนจ์ จอห์น โคลเทรน ดนตรีแจ๊ส

Abstract

This article shows how Coltrane has adapt his Coltrane Changes by using it in the other dimensions of Jazz, for example: composing, harmonising and improvisation. From these 3elements show a development of Coltrane him self. Which make him has a unique and outstanding style. Moreover, his knowledge can be count as a great treasure that he left to the younger jazz generation.

Keywords: Coltrane Changes, John Coltrane, Jazz Music

---

[1] รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

จุดเชื่อมโยง 3 ประการของจอห์น โคลเทรนที่สัมพันธ์กับระบบโคลเทรนเชนจ์

จากบทความเรื่อง “ระบบโคลเทรนเชนจ์” ได้แสดงถึงกระบวนแนวคิดและอิทธิพลการสร้างสรรค์ของจอห์นโคลเทรน ทำให้ระบบนี้ส่งผลต่อการเคลื่อนที่ของเสียงประสานบทเพลง บทความนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นบทความต่อเนื่องซึ่งจะแสดงจุดเชื่อมโยง 3 ด้านของจอห์น โคลเทรน ที่สัมพันธ์กับระบบโคลเทรนเชนจ์ทั้งด้านบทประพันธ์เพลงด้านการเรียบเรียงเสียงประสานใหม่ และด้านการอิมโพรไวส์ของเขาในบทเพลงแจ๊สมาตรฐานทั้ง 3 ด้านที่กล่าวมา สามารถแสดงถึงการเชื่อมโยงสู่กระบวนการประยุกต์ระบบโคลเทรนเชนจ์ของเขาในมิติอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี (ผู้ที่สนใจบทความ “ระบบโคลเทรนเชนจ์” สามารถอ่านได้จากวารสารดนตรีรังสิต ปีที่10 ฉบับที่ 2)

ด้านบทประพันธ์เพลง

บทประพันธ์เพลงของจอห์น โคลเทรนที่ผสมผสานระบบโคลเทรนเชนจ์เข้าไปมีบทบาทด้านการดำเนินคอร์ดมีอยู่หลายบทเพลงด้วยกัน โดยแรกเริ่มมิอาจปฏิเสธได้ว่าบทเพลง*เคาท์ดาวน์* เป็นบทเพลงที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาระบบของเขาเป็นอย่างมาก และสามารถพัฒนาไปสู่การประพันธ์บทเพลงอื่นๆตามมาอีกในภายหลัง บทเพลงที่มีกระบวนการพัฒนาระบบโคลเทรนเชนจ์สำคัญบทเพลงหนึ่งคือ บทเพลง*ไจแอนท์สเต็ปส์*บทเพลงนี้อยู่ในอัลบั้มไจแอนท์สเต็ปส์สังกัดค่ายแอตแลนติคเร็คคอร์ด บันทึกเสียงปี ค.ศ.1959

จอห์น โคลเทรน นำระบบโคลเทรนเชนจ์เข้ามามีบทบาทในการประพันธ์บทเพลง*ไจแอนท์-สเต็ปส์* ทำให้เสียงประสานมีความซับซ้อนคอร์ดทั้งหมดในบทเพลงนี้ ประกอบด้วยคอร์ดที่ ii, V, หรือ I ของกุญแจเสียง B เมเจอร์ G เมเจอร์ หรือ E♭ เมเจอร์ใน 8 ห้องแรก คอร์ดย้ายบันไดเสียงลงขั้นคู่ 3 เมเจอร์ เกือบทุกๆ ห้อง แต่ใน 8 ห้องสุดท้าย คอร์ดย้ายบันไดเสียงขึ้นขั้นคู่ 3 เมเจอร์ ทุกๆ 2 ห้อง บทเพลงนี้เริ่มด้วยกุญแจเสียง B เมเจอร์ แต่จบลงที่กุญแจเสียง E♭ เมเจอร์ ในห้องที่ 15 หรือจาก 5 ชาร์ปไป 3 แฟลต (5 Sharps to 3 Flats) นอกจากนั้น ยังเปลี่ยนศูนย์กลางเสียง (Tonal Center) อย่างรวดเร็วด้วยความเร็วของบทเพลงที่โน้ตตัวขาวเท่ากับ 148 ต่อนาที (Half Note = 148) ทำให้บทเพลงนี้มีความยากในการอิมโพรไวส์เป็นอย่างมาก[2] (ดูตัวอย่างที่ 2 ประกอบ)

การเคลื่อนที่ของเสียงประสานของบทเพลงนี้ช่วงครึ่งหลังของบทเพลง*ไจแอนท์สเต็ปส์* จังหวะเสียงประสาน มีการลดความซับซ้อนลงโดยใช้การดำเนินคอร์ด ii-V-I ทุกๆ 2 ห้อง ขณะที่

---

[2] เด่น อยู่ประเสริฐ. "การอิมโพรไวส์ของจอห์น โคลเทรน ในเพลง Giant Steps." *วารสารดนตรีรังสิต*.1 (กรกฎาคม 2549): 49.

ลักษณะจังหวะเสียงประสานช่วงครึ่งแรกของบทเพลงมีการเคลื่อนที่เกือบทุกห้อง การเคลื่อนที่จังหวะเสียงประสานนี้แสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนในบทเพลงนี้ โดยทั่วไปไม่พบการเคลื่อนที่ลักษณะเช่นนี้ในบทเพลงแจ๊สยุคบีบอป[3]

ตัวอย่างที่ 1 บทเพลง*ไจแอนท์สเต็ปส์* ประพันธ์โดยจอห์น โคลเทรน

ผู้ทรงคุณวุฒิเดวิด แคมซีได้แสดงการวิเคราะห์การดำเนินคอร์ด และแสดงการเคลื่อนทีของบันไดเสียงที่มีความสัมพันธ์แบบขั้นคู่ 3จากบทเพลง*ไจแอนท์สเต็ปส์*แสดงในตัวอย่างที่ 2 และตัวอย่างที่ 3 ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 2 การย้ายบันไดเสียงของบทเพลง*ไจแอนท์สเต็ปส์*

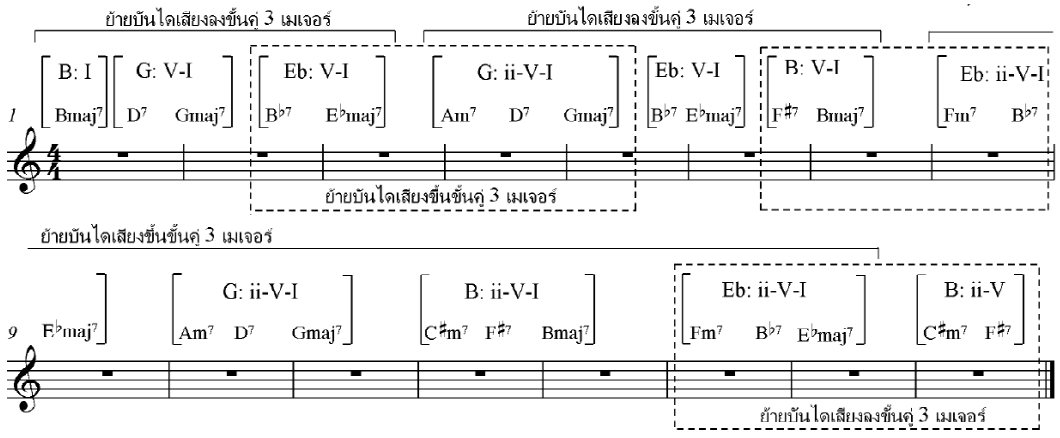

[3] Martin, Henry. *Charlie Parker and Thematic Improvisation.*(Lanham, MD: Scarecrow Press, Inc., 2001), 11-13.

จากตัวอย่างที่ 3 แสดงการเคลื่อนที่ของบันไดเสียงบทเพลง*ไขแอนท์สเต็ปส์* โดยใช้ตัวโน้ตต่างๆ เป็นตัวแทนบันไดเสียงในบทเพลงนี้ สังเกตว่าทิศทางการเคลื่อนที่ช่วงครึ่งแรกจะเคลื่อนที่ลง และช่วงครึ่งหลังจะเคลื่อนที่ขึ้น

ตัวอย่างที่ 3 การเคลื่อนที่ของบันไดเสียงในบทเพลง*ไขแอนท์สเต็ปส์*

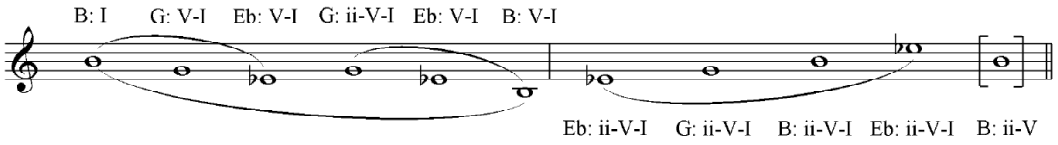

นอกจากนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิ เลวิส พอตเตอร์ได้แสดงการดำเนินคอร์ดของบทเพลง*ไขแอนท์-สเต็ปส์*ซึ่งทำให้เห็นถึงการเคลื่อนที่ของเสียงประสานแบบสมมาตร โดยมีระยะการเคลื่อนที่ซ้ำกันช่วงครึ่งแรกของบทเพลงในห้องที่ 1-8 และช่วงครึ่งหลังของบทเพลงตั้งแต่ห้องที่ 9-16 (ตัวอย่างที่ 4)

ตัวอย่างที่ 4 การดำเนินคอร์ดที่มีระยะห่างซ้ำกันของบทเพลง*ไขแอนท์สเต็ปส์*

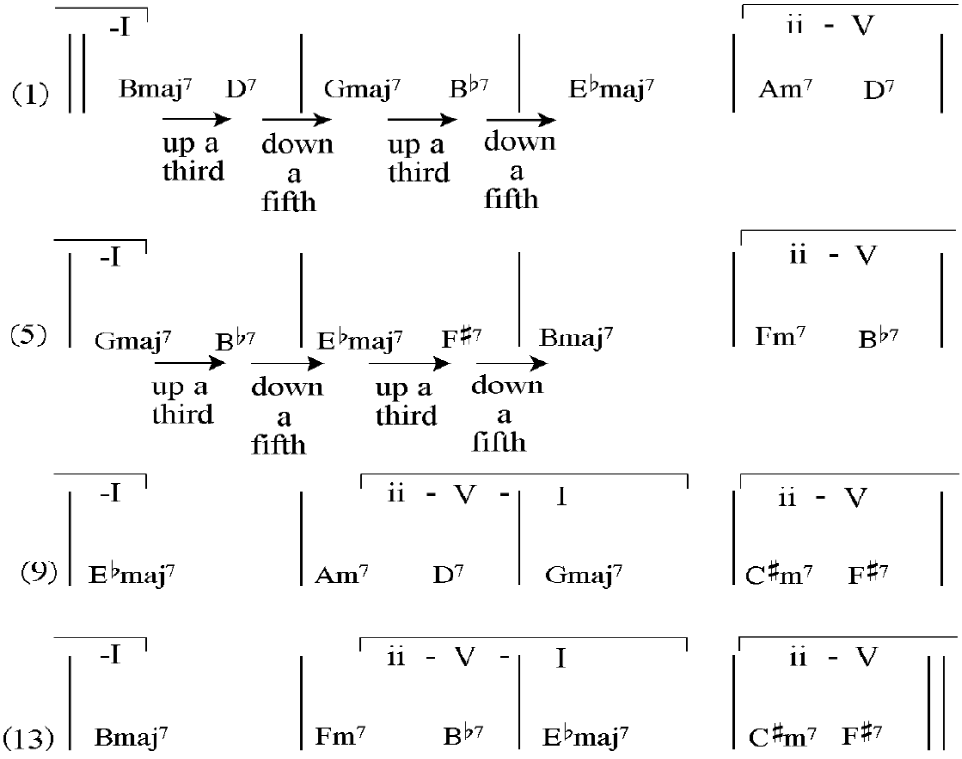

บทเพลง*ไจแอนท์สเต็ปส์* เป็นบทเพลงสำคัญ ทำให้เกิดเป็นนวัตกรรมสำคัญ ทำให้เห็นถึงการขยายขอบเขตทางการเคลื่อนที่ของเสียงประสานในดนตรีแจ๊สออกไป โดยมีความซับซ้อนทั้งแนวทำนอง รวมถึงเสียงประสานที่มีการใช้การเคลื่อนที่แบบสมมาตรเป็นส่วนประกอบ แสดงให้เห็นถึงวิธีการทำให้บทเพลงมีความเป็นเอกภาพ ผนวกกับมีการเปลี่ยนกุญแจเสียงอย่างรวดเร็ว นักดนตรีที่ได้นำบทเพลง*ไจแอนท์สเต็ปส์*มาบรรเลงนั้น ต้องผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

ด้านการเรียบเรียงเสียงประสานใหม่

นอกจากการประพันธ์บทเพลงเพื่อรองรับแนวคิดระบบโคลเทรนเชนจ์ ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จอห์น โคลเทรน ยังได้แสดงความสามารถด้านการเรียบเรียงเสียงประสานใหม่ให้กับบทเพลงที่เขานำมาบรรเลงด้วยเช่นกัน บทเพลงสำคัญที่เขานำมาเรียบเรียงเสียงประสานใหม่โดยผสมผสานระบบโคลเทรนเชนจ์เข้าไปในการดำเนินคอร์ดคือ บทเพลง*บอดีแอนด์โซล์* บทเพลงนี้ประพันธ์โดยจอห์น กรีนมีสังคีตลักษณ์แบบ AABA แนวทำนองหลักบทเพลงมีความยาวจำนวน 32 ห้อง บทเพลง*บอดีแอนด์โซล์* จอห์น โคลเทรน นำบทเพลงนี้มาบรรเลงในอัลบั้มชื่อโคลเทรนซาวด์ สังกัดค่ายแอตแลนติคเร็คคอร์ด บันทึกเสียงปี ค.ศ. 1960 โดยร่วมบรรเลงกับนักดนตรีสนับสนุนอีก 3 คน คือ แมคคอย ไทเนอร์ นักเล่นเปียโน สตีฟ เดวิส นักเล่นเบส และเอลวิน โจนส์ นักเล่นกลอง

ตัวอย่างที่ 5 บทเพลง*บอดีแอนด์โซล์* ประพันธ์โดยจอห์น กรีน

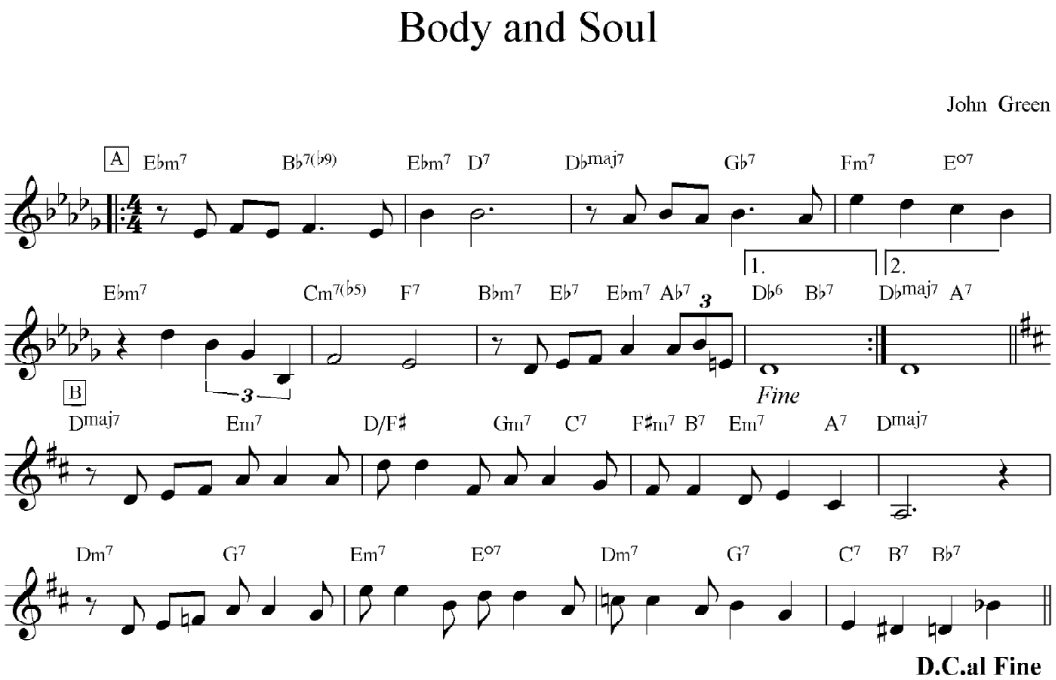

จอห์น โคลเทรนนำระบบโคลเทรนเชนจ์เข้ามามีบทบาทในท่อน B ของบทเพลง โดยวงจรขั้นคู่ 3 เมเจอร์ เคลื่อนที่ทั้งหมด 2 ครั้ง เริ่มจากบันไดเสียง D เมเจอร์เคลื่อนที่ลงขั้นคู่ 3 เมเจอร์ จากห้องที่ 22-25 ไปยัง B♭ เมเจอร์ G♭ เมเจอร์ และกลับมาสู่บันไดเสียง D เมเจอร์ ห้องที่ 25 (จุด สังเกต 1 ตัวอย่างที่ 6) การเคลื่อนที่ครั้งที่ 2 เริ่มจากบันไดเสียง C เมเจอร์ ห้องที่27-32 ไปยัง A♭ เมเจอร์ E เมเจอร์ และกลับมาสู่บันไดเสียง C เมเจอร์ ซึ่งเป็นบันไดเสียงแรกของการเคลื่อนที่ (จุดสังเกต2 ตัวอย่างที่ 6) สังเกตว่าการเคลื่อนที่วงจรขั้นคู่ 3 เมเจอร์จะกลับมาสู่บันไดเสียง แรกของการเคลื่อนที่

ตัวอย่างที่ 6 ระบบโคลเทรนเชนจ์ในท่อน B

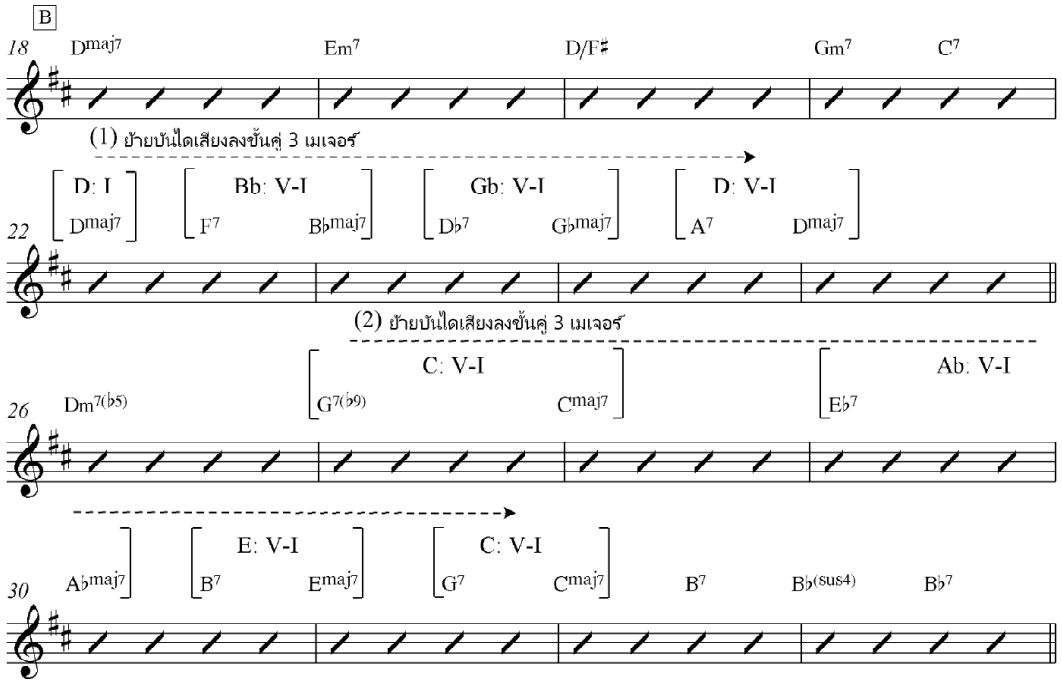

จากตัวอย่างที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบการดำเนินคอร์ดท่อน B โดยแถวบนเป็นการดำเนินคอร์ดของจอห์น กรีนและแถวล่างเป็นการดำเนินคอร์ดของจอห์น โคลเทรน การเปรียบเทียบการดำเนินคอร์ดท่อนนี้ หากนับตามจำนวนห้องจริงจะพบว่า การดำเนินคอร์ดของจอห์น กรีน มีความยาวจำนวน 8 ห้อง ส่วนของจอห์น โคลเทรน จะมีจำนวน 16 ห้อง ทั้งนี้เป็นเพราะความเร็วในบทเพลงของจอห์น โคลเทรนมีอัตราจังหวะดับเบิล (Doulble Time) นั่นเอง ซึ่งแต่เดิมบทเพลง*บอดีแอนด์โซล์* นิยมนำมาบรรเลงในรูปแบบบทเพลงที่มีจังหวะช้าหรือบัลลาด (Ballad)

ตัวอย่างที่ 7 เปรียบเทียบการดำเนินคอร์ดท่อน B

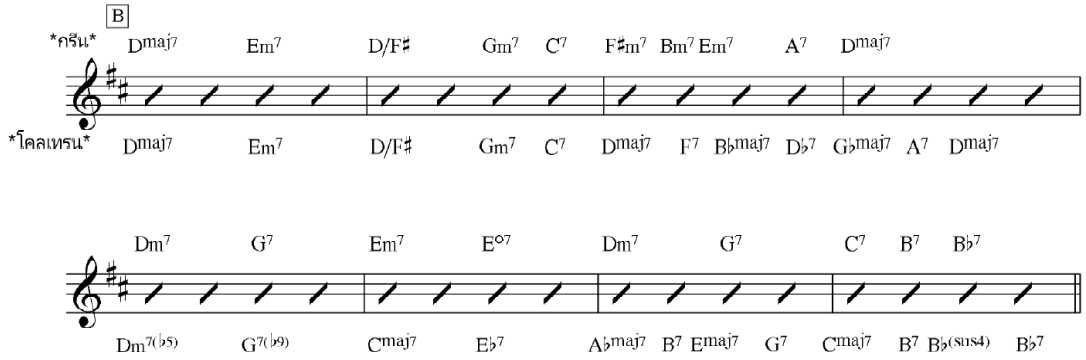

ด้านการอิมโพรไวส์

นอกจากด้านการประพันธ์บทเพลงและด้านการเรียบเรียงสียงประสานใหม่แล้ว จอห์น โคลเทรน ยังนำแนวคิดระบบโคลเทรนเชนจ์ไปใช้ด้านอิมโพรไวส์ของเขาด้วย ตัวอย่างเช่น บทเพลง *ซัมเมอร์ไทม์* ที่เขานำมาบรรเลงในอัลบั้ม มายเฟเวอร์ริทติงส์ สังกัดค่ายแอตแลนติคเร็คคอร์ด บันทึกเสียงปี ค.ศ. 1960 โดยบทเพลงนี้เขานำมาเรียบเรียงเสียงประสานใหม่ และใส่แนวคิดระบบโคลเทรนเชนจ์ ซ้อนลงไปในการอิมโพรไวส์ (Superimposed Changes) พบในห้องที่ 43-44 การดำเนินคอร์ด B♭7-Dm7 สังเกตว่าเขาเริ่มจากบันไดเสียง D เมเจอร์ B♭ เมเจอร์ G♭ เมเจอร์ ตามลำดับ และกลับมาสู่บันไดเสียง D เมเจอร์ ซึ่งเป็นบันไดเสียงแรกของการเคลื่อนที่ (สามารถดูการเคลื่อนที่ระบบโคลเทรนเชนจ์ได้จากคอร์ดในวงเล็บของตัวอย่างที่ 8)

ยังพบแนวคิดการใส่ระบบโคลเทรนเชนจ์ซ้อนลงไปในการอิมโพรไวส์อีกจากท่อน B ของบทเพลง*เดอะไนท์เฮซอะเธาซันด์อายส์*ในอัลบั้มชื่อ โคลเทรนซาวด์สังกัดค่ายแอตแลนติคเร็คคอร์ด บันทึกเสียงปี ค.ศ. 1960 จากตัวอย่างที่ 9 ห้องที่ 85-92 พบการเคลื่อนที่ 2 ครั้ง ครั้งแรกเริ่มจากห้อง ที่ 85-88 บันไดเสียง B♭ เมเจอร์ G♭ เมเจอร์ D เมเจอร์ ตามลำดับแล้วกลับมาสู่บันไดเสียง B♭ เมเจอร์ ครั้งที่ 2 เริ่มจากจังหวะที่ 3 ห้องที่ 89 เคลื่อนที่จากบันไดเสียง E เมเจอร์ C เมเจอร์ และ ไปสู่บันไดเสียง A♭ เมเจอร์ สังเกตว่าการเคลื่อนที่ครั้งที่ 2 นี้จะไม่กลับไปยังบันไดเสียง E เมเจอร์ (ดูตัวอย่างที่ 9 ประกอบ)

ตัวอย่างที่ 8 การใส่แนวคิดระบบโคลเทรนเชนจ์ซ้อนเข้าไปในบทเพลง*ซัมเมอร์ไทม์*

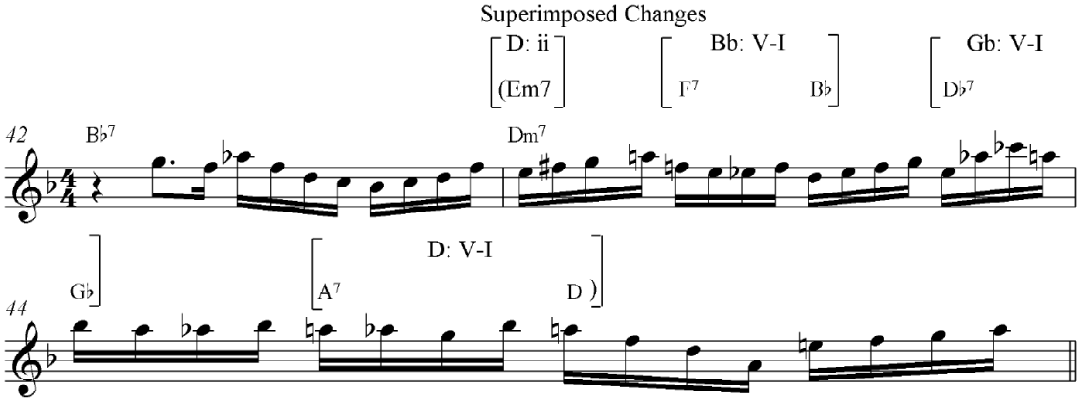

ตัวอย่างที่ 9 การใส่แนวคิดระบบโคลเทรนเชนจ์ซ้อนเข้าไปในบทเพลง *เดอะไนท์เฮซอะเธาซันด์อายส์*

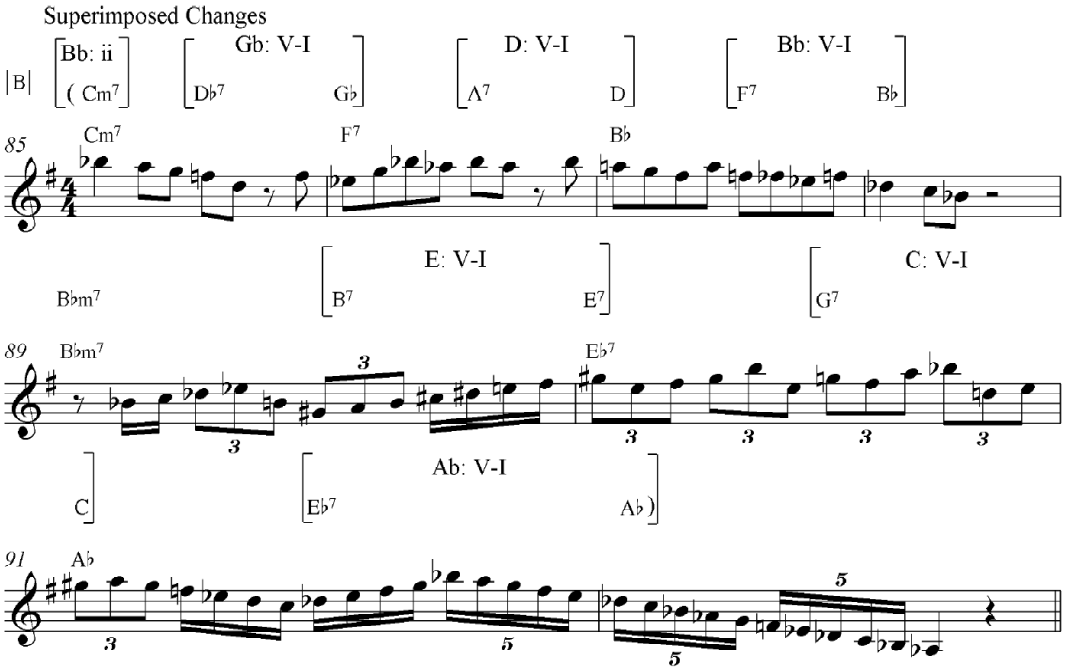

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า จอห์น โคลเทรน นำแนวคิดระบบโคลเทรนเชนจ์มาประยุกต์ใช้ในมิติที่หลากหลายทางด้านการอิมโพรไวส์นั้น นอกจากจะพบการใส่ระบบโคลเทรนเชนจ์ซ้อนลงไปในกระบวนการการอิมโพรไวส์แล้ว แนวทางการอิมโพรไวส์บนระบบโคลเทรนเชนจ์ก็เป็นเอกลักษณ์สำคัญของเขาด้วยเช่นกัน ระบบนี้มีการเคลื่อนที่รวดเร็วผนวกกับความเร็วของบทเพลง ทำให้จอห์น

โคลเทรนเลือกที่จะใช้กลุ่มโน้ต (Melodic Patterns) จากคอร์ดนั้นๆ หรืออาร์เพจิโอเป็นหลักในการอิมโพรไวส์ และเลือกใช้กลุ่มโน้ต 3 หรือ 4 ตัว (3 or 4 Note Groupings) จากคอร์ดและบันไดเสียงนั้นๆ[4] โดยกลุ่มโน้ตที่พบบ่อยคือ 1-2-3-5 ยกตัวอย่างเช่น การอิมโพรไวส์ของเขาในบทเพลง *ไจแอนท์-สเต็ปส์* ที่เขาได้ประพันธ์ขึ้น บทเพลงนี้บันทึกเสียงปี ค.ศ.1959 สังกัดค่าย แอตแลนติคเร็คคอร์ด

จากตัวอย่างที่ 10 เป็นการอิมโพรไวส์ของเขาจากบทเพลง *ไจแอนท์สเต็ปส์* คอรัสแรก (ในที่นี้จะยกตัวอย่างเฉพาะคอรัสแรกเท่านั้นจากทั้งหมด 13 คอรัส) เพื่อแสดงให้เห็นถึงการนำกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 มาใช้สร้างแนวทำนอง ซึ่งเสียงประสานของบทเพลงนี้ จะเคลื่อนที่เกือบจะทุกๆ ห้อง ผนวกกับบทเพลงนี้มีความเร็วของโน้ตตัวขาวมีค่าเท่ากับ 148 ต่อนาที ทำให้มีความยากในการอิมโพรไวส์เป็นอย่างมาก ด้านแนวทางการอิมโพรไวส์ของเขาจะประกอบด้วยกลุ่มโน้ต 3 ตัว และ 4 ตัว เป็นส่วนใหญ่ สังเกตว่า พบกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 ได้บ่อยครั้ง และกลุ่มโน้ตดังกล่าวรักษาไว้ซึ่งการเคลื่อนที่อันเป็นลักษณะเฉพาะระบบนี้ด้วย (เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นโน้ตในคอร์ด) โดยกลุ่มโน้ตนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มโน้ตที่จอห์น โคลเทรน นิยมใช้จนกลายเป็นเอกลักษณ์การอิมโพรไวส์ของระบบโคลเทรนเชนจ์ในที่สุด

ตัวอย่างที่ 10 แนวทำนองการอิมโพรไวส์ ที่ประกอบด้วยกลุ่มโน้ต 1-2-3-5

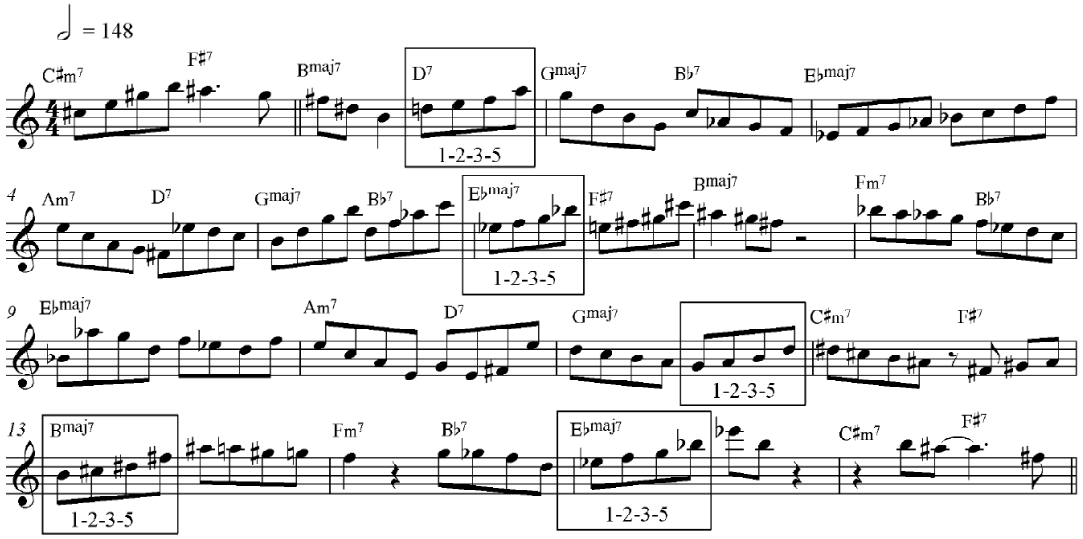

[4] เด่น อยู่ประเสริฐ, 50.

ตัวอย่างที่ 11-12 แสดงแนวทำนองการอิมโพรไวส์ของ จอห์น โคลเทรน ที่ประกอบด้วยกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 จากบทเพลง*ซัมเมอร์ไทม์* และบทเพลง*เดอะไนท์เฮซอะเธาซันด์อายส์* สังเกตว่าบทเพลงทั้ง 2 นี้เป็นบทเพลงที่เขาใส่แนวคิดระบบโคลเทรนเชนจ์ซ้อนเข้าไปในบทเพลงดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้นเอง

ตัวอย่างที่ 11 กลุ่มโน้ต 1-2-3-5 จากบทเพลง*ซัมเมอร์ไทม์*

ตัวอย่างที่ 12 กลุ่มโน้ต 1-2-3-5 จากบทเพลง*เดอะไนท์เฮซอะเธาซันด์อายส์*

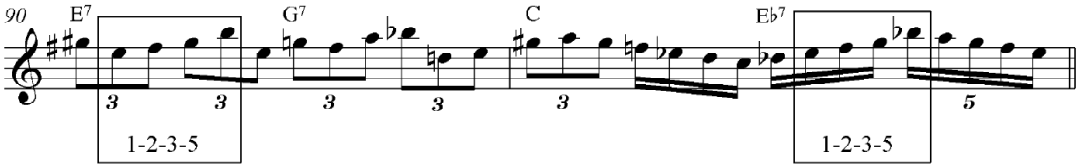

นอกจากนี้อิทธิพลของกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 ยังส่งผลถึงนักดนตรีแจ๊สรุ่นต่อมาในการนำกลุ่มโน้ตดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางการอิมโพรไวส์ที่บทเพลงมีความเชื่อมโยงกับระบบโคลเทรนเชนจ์ด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น การอิมโพรไวส์ของนักกีต้าร์แจ๊สแพ็ท เมทินีและไมค์สเทิรน์จากบทเพลง *ไจแอนท์สเต็ปส์*

แนวทำนองการอิมโพรไวส์ ของแพ็ท เมทินีพบกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 ห้องที่ 75 และช่วงท้าย ห้องที่ 76 บนคอร์ด D7 ซึ่งมีโน้ตร่วมคือโน้ต A ในห้องที่ 77 แนวทำนองการอิมโพรไวส์นี้เป็นส่วนหนึ่งจากผลงานอัลบั้มชื่อ แพ็ทเมทินีทรีโอ 99-00 บันทึกเสียงปี ค.ศ. 2000 สังกัดค่ายวอร์เนอร์บรอส (ตัวอย่างที่ 13)

ตัวอย่างที่ 13 แนวทำนองการอิมโพรไวส์ที่มีกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 ของแพ็ท เมทินี

แนวทำนองการอิมโพรไวส์ ของไมค์สเทิร์นพบกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 ในคอรัสที่ 12 ห้องที่ 179 บนคอร์ด Gmaj7 โดยแนวทำนองการอิมโพรไวส์นี้ เป็นส่วนหนึ่งจากผลงานอัลบั้มชื่อกิฟแอนด์แทค บันทึกเสียงปี ค.ศ. 1997 สังกัดค่ายแอตแลนติคเร็คคอร์ด (ตัวอย่างที่ 14)

ตัวอย่างที่ 14 แนวทำนองการอิมโพรไวส์ที่มีกลุ่มโน้ต 1-2-3-5 ของไมค์สเทิร์น

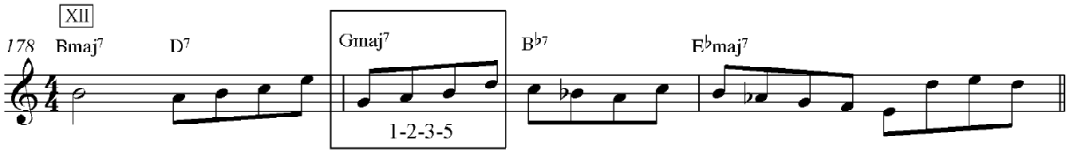

จากจุดเชื่อมโยง 3 ประการที่สัมพันธ์กับระบบโคลเทรนเชนจ์ แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของจอห์น โคลเทรน ซึ่งพัฒนาระบบดังกล่าวมาเป็นตัวแปรสำคัญ ทำให้เขาโดดเด่นและมีเอกลักษณ์ เรียกได้ว่าแนวคิดนี้เป็นนวัตกรรมทางความคิดที่ผ่านการทดลองซ้ำแล้วซ้ำอีกในหลายๆ มิติของดนตรีแจ๊ส ด้านบทประพันธ์เพลงเขานำระบบโคลเทรนเชนจ์เข้ามามีบทบาทสำคัญด้านการเคลื่อนที่ของเสียงประสาน ส่งผลให้มีความซับซ้อนเป็นอย่างมาก ด้านการเรียบเรียงเสียงประสานใหม่บทเพลงแจ๊สมาตรฐานที่เขานำมาบรรเลงนั้น นอกจากจะสัมผัสกับอรรถรสของบทเพลงดั้งเดิมแล้ว เขายังมีวิธีการแยบยลที่พัฒนาระบบโคลเทรนเชนจ์ให้เข้ามาแอบแฝงไปในทิศทางของบทเพลงอื่นๆ ด้วย และในด้านการอิมโพรไวส์ เขาได้ส่งต่อกระบวนแนวคิดจากกลุ่มโน้ตสำคัญ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับเสียงประสานของบทเพลง กล่าวคือไม่ทำให้เสียอรรถรสของมิติระบบโคลเทรนเชนจ์ นอกจากนี้กลุ่มโน้ตสำคัญยังเป็นกลุ่มโน้ตที่นักดนตรีแจ๊สรุ่นต่อมานำมาบรรเลงอย่างแพร่หลาย หากพินิจมองอีกมุมหนึ่งคือการให้ความเคารพกับแนวคิดที่จอห์น โคลเทรน ได้สร้างไว้นั้นเอง

♫

บรรณานุกรม

เจตนิพิฐ สังข์วิจิตร. “วิเคราะห์เปรียบเทียบการอิมโพรไวส์ของแพ็ท เมทินี และไมค์สเทิรน์ในบทเพลง ไจแอนท์สเต็ปส์ ของจอห์น โคลเทรน.” วิทยานิพนธ์ศิลปมหาบัณฑิต, สาขาวิชาดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต, 2555.

ฉัชชา พันธุ์เจริญ. *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางค์ศิลป์.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เกศกะรัต, 2552.

เด่น อยู่ประเสริฐ. “การอิมโพรไวส์ของจอห์นโคลเทรน ในเพลง Giant Steps.” *วารสารดนตรีรังสิต.* 1 (กรกฎาคม 2549): 49-54.

Baker, David. *The Jazz Style of John Coltrane: A Musical and Historical Perspective*. Miami: Studio 224, 1980.

Demsey, David. *John Coltrane Plays Giant Steps.* Milwaukee, WI: Hal Leonard Corporation, 1996.

Gridley, Mark C. *Jazz Styles: History & Analysis.* Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall, 2000.

Levine, Mark. *The Jazz Theory Book.*Petaluma, CA: Sher Music, 1995.

Martin, Henry. *Charlie Parker and Thematic Improvisation.* Lanham, MD: Scarecrow Press, Inc., 2001.

Porter, Lewis. “John Coltrane's Music of 1960 Through 1967: Jazz Improvisation As Composition.” Degree Doctor of Philosophy, Brandeis University, 1983.

Porter, Lewis., Ullman, Micheal., and Hazell, Edward. *Jazz: From Its Origins to the Present.* Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall, 1993.

Weiskopf, Walt.,and Ricker, Ramon. *Giant Steps: A Player's Guide to Coltrane's Harmony for All Instruments.* New Albany, IN: Jamey Aebersold, 1991.

Yamaguchi, Masaya. *John Coltrane Plays Coltrane Changes.* Milwaukee, WI: Hal Leonard Corporation, 2003.